

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

«ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΑΞΙΝ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ» (Εβρ. 6,20)

Μας λέγει η Γένεσις στο 14^ο κεφάλαιό της ότι καθώς γύριζε ο Άβραμ (ακόμη δεν είχε ονομαστεί Αβραάμ) νικητής, από ένα πόλεμο, που έκανε εναντίον ενός ισχυρού βασιλιά της Ανατολής, του Χοδολλογομόρ, για να ελευθερώσει τον ανεψιό του Λωτ, βγήκαν να τον προϋπαντήσουν οι ηττημένοι από τον Χοδολλογομόρ βασιλείς, πέντε τον αριθμό (Σοδόμων, Γομμόρας, Αδαμά, Σεβωείμ και Βαλάκ), που κατέβηκαν από τα βουνά, και άλλοι εντόπιοι βασιλείς που δεν είχαν λάβει μέρος στον πόλεμο. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο Μελχισεδέκ, ο βασιλιάς της Σαλήμ, που αργότερα θα ονομαστεί Ιερουσαλήμ.

Αυτός ο Μελχισεδέκ εκτός από βασιλιάς ήταν και «ιερέυς του Θεού του υψίστου» δηλαδή του αληθινού Θεού. Αυτός έβγαλε «άρτους και οίνον» και φίλεψε τον Άβραμ. Αυτό το φίλημα είναι προτύπωση του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας. Διαφορετικά, αν δεν υπήρχε η ανάγκη της προτυπόσεως, ήταν πολύ υποτιμητικό για ένα βασιλιά να φιλεύει κάποιον μόνο με κρασί και ψωμί. Αλλά η φιλοξενία αυτή είχε το εξής μυστικό νόημα. Ο Μελχισεδέκ, που είναι ο τύπος του Χριστού, προσφέρει στον Άβραμ, τον αρχαίο πνευματικό γενάρχη των χριστιανών, τον τύπο του μυστηρίου του σώματος και του αίματος του Χριστού. Αυτή η φιλοξενία είναι μια προφητεία του θείου μυστηρίου. Όπως και το πρόσωπο του Μελχισεδέκ είναι μια προφητεία για το πρόσωπο του Χριστού. Αυτό θα πει τύπος. Μια προφητεία που δεν γίνεται με λόγια αλλά με ένα πρόσωπο ή ένα γεγονός.

Ο Μελχισεδέκ τον ευλόγησε κι όλας και του είπε: «Ο Άβραμ είναι ευλογημένος από τον Θεό τον ύψιστο, που έκτισε τον ουρανό και τη γη. Κι ο Θεός ο ύψιστος είναι ευλογητός, άξιος να δοξολογείται, γιατί σου παρέδωσε τους εχθρούς σου στα χέρια σου, Άβραμ». Ήταν αδύνατο ανθρωπίνως να νικήσει ο Άβραμ μόνο με 318 αγύμναστους υπηρέτες και τρεις φίλους (Μαβρή, Εσχώλ και Αυνάν) τον ισχυρό Χοδολλογομόρ και τους τέσσερις βασιλείς συμμάχους του, που είχαν νικήσει συμμαχίες βασιλέων και τους έτρεμαν όλοι στην Ανατολή.

Κι ο Άβραμ έδωσε το ένα δέκατο από τα λάφυρά του στον Μελχισεδέκ.

Ο βασιλιάς και ιερέας Μελχισεδέκ αναφέρεται στο κεφάλαιο αυτό της Γενέσεως ξαφνικά όπως παρατηρεί ο απόστολος Παύλος σαν «απάτωρ, αμήτωρ, αγενεαλόγητος, μήτε αρχήν ημερών μήτε ζωής τέλος έχων, αφωμοιωμένος δε τω Υιώ του Θεού, μένει ιερέυς στο διηνεκές (Εβρ. 7,3). Είναι τύπος του Χριστού, που είναι αμήτωρ σαν Θεός, απάτωρ σαν άνθρωπος, άναρχος και αθάνατος, ιερέυς αιώνιος. Βέβαια ο Μελχισεδέκ είχε γονείς και πέθανε κάποτε, αλλ' ο τρόπος που αναφέρεται στη Γραφή μια φορά μόνο, χωρίς πρόλογο, και δεν ξαναμνημονεύεται, τον κάνει τύπο του Ιησού Χριστού.

Μελχισεδέκ· Μελχί είναι ο βασιλεύς και σεδέκ ο ιερέυς. Δηλαδή και το όνομά του αποκαλύπτει το βασιλικό και ιερατικό του αξίωμα. Ο Παύλος τον αποκαλεί «βασιλεύς δικαιοσύνης και βασιλεύς Σαλήμ (η μετέπειτα Ιερουσαλήμ), ό έστι βασιλεύς ειρήνης» (Εβρ. 7,2). Σαλήμ σημαίνει ειρήνη. Συνεπώς ο Μελχισεδέκ είναι βασιλιάς δίκαιος (δίνει την δικαίωση) και ειρηνικός και τέλειος να ιερατεύει.

Για τον βασιλιά και ιερέα Μελχισεδέκ μας μιλά αναλυτικά το 7^ο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής του αποστόλου Παύλου το οποίο έπεται του σημερινού αποστολικού αναγνώσματος. Ας δούμε τους υπόλοιπους (7, 4-25) στίχους.

Αναλογισθείτε πόσο μεγάλος ήταν αυτός, ο Μελχισεδέκ, αφού και ο Αβραάμ ο πατριάρχης του έδωσε το ένα δέκατο από τα εκλεκτότερα λάφυρα.

Και κείνοι μεν από τους απογόνους του Λευΐ, που λαμβάνουν την ιερωσύνη, διατάσσονται από το νόμο να λαμβάνουν το ένα δέκατο των εισοδημάτων από το λαό, δηλαδή από τους αδελφούς τους, καίτοι προήλθαν από την οσφύ (τη μέση) του Αβραάμ. Αυτός όμως, ο Μελχισεδέκ, ο οποίος ως προς την καταγωγή δεν είναι λευίτης, έλαβε το ένα δέκατο από τον Αβραάμ και ευλόγησε αυτόν που είχε τις θείες υποσχέσεις. Χωρίς δε καμμία αντίρρηση το κατώτερο ευλογείται από το ανώτερο. (Άρα ο Μελχισεδέκ, που ευλόγησε, είναι ανώτερος από τον Αβραάμ που ευλογήθηκε).

Επίσης στη μια περίπτωση λαμβάνουν δεκάτες άνθρωποι θνητοί, ενώ στην άλλη περίπτωση έλαβε δεκάτη ένας, για τον οποίο δίνεται η μαρτυρία ότι ζει, (αφού σκοπίμως η Γραφή, αναφέρει μόνο τη ζωή του και όχι το θάνατό του).

Θα μπορούσε δε να πει κάποιος ότι, αφού ο Αβραάμ έδωσε δεκάτη στον Μελχισεδέκ, και ο Λευΐ, που κανονικά λαμβάνει δεκάτη από τους ομοεθνείς του, έδωσε κι αυτός δεκάτη στον Μελχισεδέκ, αφού προήλθε από τον Αβραάμ. (Άρα και οι λευίτες είναι κατώτεροι από τον Μελχισεδέκ).

Εάν δε η δικαίωση ήταν δυνατή με την λευϊτική ιερωσύνη, που δόθηκε στον ισραηλιτικό λαό με νόμο, ποιά ανάγκη υπήρχε να εμφανισθεί άλλου είδους ιερέυς κατά τον τύπο του Μελχισεδέκ, και να μη είναι κατά τον τύπο του Ααρών.

Αφού δε παύει να ισχύει η λευϊτική ιερωσύνη, κατ' ανάγκη παύει να ισχύει και ο σχετικός νόμος (που όριζε ότι οι ιερείς πρέπει να είναι από τη φυλή Λευΐ). Γι' αυτό και ο Χριστός, χάριν του οποίου αναφέρουμε όλα αυτά, σαρκώθηκε από άλλη φυλή, από την οποία κανένας δεν υπηρέτησε στο θυσιαστήριο. Διότι είναι γνωστό σε όλους ότι ο Κύριος μας προήλθε από την φυλή Ιούδα, για την οποία ο Μωυσής δεν έκανε καμμία αναφορά μιλώντας για την ιερωσύνη των Ιουδαίων.

Γίνεται έτσι τώρα φανερό, ότι εμφανίζεται ένας άλλος ιερέυς κατά τον τύπο του Μελχισεδέκ. Ο οποίος δεν έγινε γι' αυτή τη φυσική ζωή, που τελειώνει με τον θάνατο, αλλά για την αιώνιο ζωή και υπάρχει συνεχώς. Γι' αυτό λέγει ο Δαβίδ στον 109^ο ψαλμό «συ ιερέυς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ». Συνεπώς καταργείται η λευϊτική ιερωσύνη ως ανίσχυρη και ανωφελής. Διότι καμμία δικαίωση δεν προσέφερε ο νόμος. Τώρα όμως ο Θεός μας δίνει πιο ανώτερη ελπίδα, με την οποία ερχόμαστε κοντά στον Θεό (την ιερωσύνη κατά την τάξη Μελχισεδέκ).

Η ιερωσύνη κατά την τάξη Μελχισεδέκ δόθηκε με όρκο του Θεού. Οι λευίτες γίνανε ιερείς σύμφωνα με την εντολή του Μωυσέως, χωρίς να υπάρχει όρκος του Θεού. Ο Χριστός όμως έγινε ιερέυς κατά την θέληση του Θεού Πατέρα, ο οποίος είπε προς αυτόν· «Ωμοσε Κύριος και ου μεταμεληθήσεται· συ ιερέυς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ». Γι' αυτό ο Ιησούς έγινε εγγυητής ανώτερης διαθήκης.

Επίσης οι λευίτες ήταν πολλοί, διότι ο θάνατος εμπόδιζε να μένει κανείς αιώνια στο αξίωμα, ενώ αυτός (ο Χριστός), επειδή ζει πάντοτε, έχει ιερωσύνη συνεχή. Γι' αυτό και μπορεί να σώζει πάντοτε όσους δι' αυτού προσέρχονται στο Θεό, αφού πάντοτε ζει για να μεσιτεύει γι' αυτούς.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνη